

FOLK og LAND

UAVHENGIG
AVIS

1345 ØSTERÅS

Mars 1976

Nr. 3 - 25. årgang
Løssalg kr. 3,—

LA INGEN ØDELEGGE VÅR VERNEVILJE

Svært mange har fulgt TV-serien «Verdens våpen», produsert av Sveriges Radio og kommentert av Ole Chr. Lagesen. Det er klart at slikt gjør dypt inntrykk, og den som ikke forskrekkes over så forferdelige ødeleggelseskrefter, kan ikke være helt normal. Allikevel vil vi rette et advarende ord: Her gjelder det at ureflekterte følelser ikke får overtaket. Man må bruke fornuften og komme frem til klare og begrunnede meninger om hva vi bør gjøre eller ikke gjøre.

Det farlige ved slik påvirkning som «Verdens våpen», er

at den kan få folk til å gi opp, til å legge hendene i fanget og bare vente på sin skjebne. Og det kan aldri være noe annet enn galt.

Hvis man f. eks. trekker den konklusjon at når så mange forferdelige våpen finnes, så nytter vårt vesle norske forsvar ikke noe og kan bare legges ned, da er man ute på farlige veier.

Legg merke til hva som har skjedd i verden siden 1945. Til tross for meget harde motsetninger, har terrorbalansen forhindret storkonflikt mellom supermaktene. Tredve år uten en verdenskonflikt, det er adskillig

**Mange prøver
å ta motet
fra oss**

lengre tid enn det gikk mellom de to verdenskriger.

Men, og det er det alvorlige: Gjennom disse tredve år har røde makter, beskyttet av de vestlige lederes frykt for en verdensbrann, erobret store områder og slavebundet millioner og atter millioner av mennesker med *konvensjonelle* våpen. De prøvde i Sør-Korea, men tapte. De vant i Tibet, i Vietnam, Laos og Kambodsja. De har

nettopp vunnet en seier i Angola.

Det er dette som er poenget: Vi må ha vernevilje og et sterkt forsvar for å forhindre at vi blir ofre for en «begrenset krig». Forsvinner vår vilje og evne til forsvar, ligger vi der som en fristelse for maktsyke krefter, enten disse finnes i eller utenfor landet.

Nasjonal Samling var i tredveårene den fremste talsmann for et sterkt forsvar, men ingen ville høre på oss. Allikevel er det vi som skal pådyttes skylden for resultatet.

Bit deg godt fast i følgende faktum: Hvem er ivrigst til å drive skremsels- og «freds»-propaganda, nå som i tredveårene? Hvem angriper vårt forsvar og prøver å svekke det på enhver mulig måte? Jo, selvfølgelig: «Venstrekreftene». Er de større fredsvener enn vi andre, eller kan de ha skjulte hensikter?

At venstresiden så ivrig løper storm på forsvaret, viser etter vår mening klart og tydelig et sterkt forsvar er minst like nødvendig som før. La hverken disse folk eller andre få ødelegge vår vernevilje.

Frimann

20 millioner til Cuba, 14,2 til misjonens hjelp- virksomhet

Respekten for norsk misjons innsats for vanskeligstilte mennesker rundt om i verden, er stor i vårt land. Inntil for få år siden ble denne imponerende virksomheten finansiert utelukkende gjennom frivillige bidrag fra hundretusener av nordmenn, (Forts. side 2)

Folket vårt må bli sunt igjen

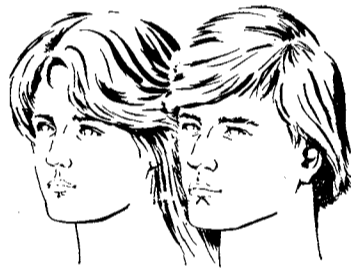
EN APPELL FRA UNGDOM TIL UNGDOM

La oss som er unge gå inn for å rette opp igjen den moralske oppløsning og det forfall som nå truer vårt folk.

La oss avvise kravmentalitet, skoft og giddesløshet og istedet innprente oss selv pliktroskap og ansvar i alle forhold.

La oss bekjempe hensynsløshet og vold overalt hvor vi møter den og selv gå inn for høvisk og hjelpsom holdning overfor våre medmennesker.

La oss nekte å godta det splittende hat mot landsmenn som har vært holdt vedlike helt siden

krigens tid, og isteden møtes med alle som menneske til menneske.

La oss holde oss unna seksuelle utskeielser og isteden innse

at det er et godt og ansvarlig familieliv vi skal forberede oss på, aller mest for den neste generasjons skyld.

La oss si nei til ødeleggende narkotika og overdrevet bruk av alkohol og innprente oss selv at vi har en plikt til å ta vare på sinnets og kroppens helse.

La oss i det hele tatt gå mot alt som kan gjøre vårt folk veikt og holdningsløst, og gå aktivt inn for alt som kan gjøre det sunt og handlekraftig igjen.

Student

Eiendom er farlig — for noen

Sosialistisk Venstreparti forlanger enda et forbud: Folk skal ikke få lov til selv å eie den leilighet de bor i, dersom den ligger i en blokk. Mye tyder på at Arbeiderpartiet slutter opp om tanken, og så har vi enda en lov som begrenser vår frihet.

Hva kan det komme av at SV fremmer et forslag som så opplagt vil være meget upopulært blant svært mange mennesker i (Forts. side 7)

Quisling sto steilt på en norsk-nasjonal linje

NÅ KOMMER SANNHETEN FREM OM HANS POLITISKE HOLDNING I TREDVEÅRENE

Nasjonal Samlings folk var kritikkuløse etterplaprerer av den tyske nasjonalsosialisme og villige tjenerer for de tyske hensikter i Norge. Det er det bilde seierherrenes propagandister og historikere med adskillig hell har forsøkt å spikre fast i folks bevissthet, men det er meget langt fra sannheten. Både i tredveårene og under krigen var NS en norsk-nasjonal bevegelse med den klare målsetning å tjene Norges sak på beste måte.

Quislings og Nasjonal Samlings kamp mot visse tyske krefter under okkupasjonen skal vi komme nærmere tilbake til i et av de nærmeste nummer. Her og nå skal vi se på hva slags parti NS var fra stiftelsen i 1933 frem til 1940.

Det som får oss til å ta dette spørsmål opp akkurat nå, er et kapittel, skrevet av Dag O. Bruknaapp, i boken «Fra Idé til dom», som vi kort omtalte i forrige nummer. Han behandler de motsetninger som jo fantes i partiet i tredveårene, og skriver at årsakene til disse motsetninger

hadde båret frem, om de verdier som nordmenn hadde bygget sitt liv på gjennom århundrer. Nå skulle det norske folk tømres sammen til en enhet, nå skulle det samle sine krefter til ny verdifull innsats. En ny norsk folkebevegelse var i emning.

Det harselleres så meget med at NS bare fikk 27.—28.000 stemmer ved stortingsvalget i 1933, men var egentlig det så dårlig etter bare få måneders innsats? Og en annen ting: Stemmerettsalderen var dengang 23 år. Hadde den vært 18 som i dag, ville oppslutningen vært svært meget større. For ungdommen sluttet i store mengder opp om Norges nasjonale fornyelse.

Denne følelse av folkereisning ble ikke svekket av at NS gikk sterkt frem de aller fleste steder der partiet deltok ved kommunevalget i 1934. Enkelte steder ble stemmetallet flerdoblet.

Men, som Bruknaapp påpeker, det var grupper i NS som ikke likte den linje partiet fulgte, og som bl. a. ergret seg over de mange bevisste kristne mennesker som fant sin plass i rekkene og satte sitt preg på partiet. Det var en liten, men meget aktiv gruppe som tidligere hadde tilhørt Norges nasjonalsosialistiske Arbeiderparti (NNSAP), og som prøvde å få NS til å følge de samme retningslinjer og gå inn for de samme saker som de tyske nasjonalsosialister. De ble imidlertid fort klar over at både Quisling og det overveldende flertall i partiet var sterkt imot en slik linje, og de fleste av dem meldte seg derfor ut av partiet i slutten av 1934 og begynnelsen av 1935.

Frem til dette punkt er Bruknaapp ganske godt orientert, men den senere utvikling later det til at han har nokså uklare begre-

per om.

Forholdet var at selv om de bekjennende nasjonalsosialister forlot partiet, så var det ennå folk igjen som til en viss grad hullet i tysk retning, ikke minst når det gjaldt bruk av arbeidsmetoder. Det er imidlertid viktig å holde fast ved at dette så godt som utelukkende var et Oslo-fenomen. Partiavdelingene utenfor Oslo-området sto klart og fast på en norsk-nasjonal linje.

Den tyskinspireerte gruppe fikk imidlertid etterhvert en ganske stor innflytelse i hovedstaden, og de gjorde seg også gjeldende på andre kanter av landet gjennom sin meget aktive propagandavirksomhet. Fremover mot stortingsvalget i 1936 antok denne virksomhet til en viss grad militante former. Dette var langt på vei fremprovosert av marxis- (Forts. side 7)

Gallup i Chile

Vi er så avgjort ikke blant de mest begeistrede for Pinochets regime. Men vi mener allikevel at den sannhet at generalen har betydelig større oppslutning enn Allende noensinne hadde, også burde interessere norske aviser. Men sannheten er ikke alltid av så stor viktighet, særlig ikke for den norske presse som i altfor stor grad overser de brutale overgrep som skjedde under marxisten Allendes regime.

General Pinochet hindret ved sin maktovertagelse et rent kommunistregime i Chile, og det er tydeligvis storparten av det chilenske folk ham takknemlig for. Det viser en i U.S.A. nylig offentliggjort undersøkelse fra det nordamerikanske Gallupinstitutt. 81 % av den chilenske befolkning understøtter det nye regime, og 62 % erklærte at Chile nu befant seg i en betydelig bedre tilstand enn under Allendes regime.

Barn som politi i Tsjekkoslovakia

Det tsjekkosllovakiske grensepoliti har vervet nesten 5.000 barn til å hjelpe seg. Når flyktninger blir fanget med assistanse fra barna, blir det delt ut premier. (Kilde: Minut, København).

«Avspenningen» kan koste oss vår frihet

DE VESTLIGE REGJERINGER HAR RESIGNERT — SOVJETUNIONEN FORTSETTER AGGRESJOMEN

Da Helsingfors-avtalen ble undertegnet med brask og bram og Bratteli på ettersommeren i fjor, pustet en del mennesker lettet ut. Endelig kunne det se ut til at øst og vest var kommet på skikkelig talefot, at vi kunne se bedre og fredeligere tider imøte. Men som så mye annet, var Helsingfors-avtalen rent spillfakteri eller kanskje enda verre: et slags narkotikum som Vestens politikere bruker for å slippe å se sannheten i øynene.

Den «avspenning» vi nå opplever, kan føres tilbake til en fundamental endring i USA's politikk de siste år. Her kan vi kanskje skyldte på Nixons og Kissingers jakt på kortsiktige politiske triumfer, men i virkeligheten ligger årsakene langt dypere.

Den tradisjonelle amerikanske politikk i de første par tiår etter annen verdenskrig, bygget på den såkalte «brinkmanship»-teori, dvs. at man til enhver tid skulle våge å gå til grensen av storkrig eller endog til lokale krigshandlinger for å stoppe kommunistisk aggresjon. Dette bygget på den antagelse at frykten for en storkonflikt ville holde de kommunistiske aggresorer på plass, og det av den enkle grunn at sjansen for å vinne den var alt for små. Korea-krigen, Cuba-krisen og Vietnam-konflikten er, om enn på noe for-

skjellig vis utslag av denne «brinkmanship»-politikk. Når USA har slått om til «avspennings»-signaler, skyldes dette selvfølgelig langt på vei at det militære styrkeforhold har endret seg i kommunistisk favør, men det er ikke eneste grunn. Antagelig er det enda viktigere at amerikanerne har følelsen av aldri å få skikkelig støtte av sine vestlige allierte når det virkelig gjelder å stoppe kommunistiske fremstøt. De har ikke bare båret byrdene alene, men de har til og med vært utsatt for hard kritikk fra sine såkalte allierte. Vietnam-krigen er i så måte det siste og meget avgjørende eksempel.

Det som skjedde med folks holdning til Vietnam-konflikten, skyldes riktignok helt klart en dyktig, sentralt ledet propaganda fra kommunistenes side. Likevel kan det bebreides de vestlige lands politikere at de ikke bare unnlot å imøtegå denne propaganda, men etterhvert bøyde seg for den høylyt «opinion» som kommunistene og deres medløpere hadde skapt. Vårt norske Arbeiderparti er i så måte et godt — eller kanskje heller et dårlig — eksempel på dette. Mens partiet lenge hadde en klar forståelse av at det som skjedde i Vietnam, var åpenbar kommunistisk aggresjon, skiftet det i løpet av kort tid stand-

punkt og bøyet unna for skriket fra «venstrekreftene». Det er fare for at denne endring kan ha skjedd mot bedre vitende, for ansvarlige politikere kan ikke være blinde for hvilke farer en slik holdning innebærer for oss selv.

Resultatet av de vesteuropeiske lands vaklende og illoyale politikk ser vi nå. USA er på full marsj inn i en nøyisolasjonistisk politikk og føler seg ikke lenger forpliktet til å være verdens vakthund mot kommunismen. Dette har vi nettopp sett i Angola. Til tross for at Sovjetunionen og Cuba er skyldige i åpenlys aggresjon, legger den amerikanske kongress alle hindringer i veien for et amerikansk forsøk på å stoppe dem. Dette er, som alle vil se, en radikal endring i amerikansk politikk.

Så lenge slikt foregår i Angola, trekker de fleste nordmenn på skuldrene og bryr seg ikke så meget om det. Mange synes vel attpå til at det er godt når vi slipper å oppleve endra en nervepirrende konflikt mellom supermaktene. Men konsekvensene tenker de da ikke på.

Med sovjetiske flåteenheter langs det meste av kysten og hele landet klart innenfor rekkevidde av Sovjetunionens taktiske atomvåpen, er Norge i en langt mer utsatt stilling enn Angola. (Forts. side 6)

Australia nekter å godkjenne den sovjetiske okkupasjon av Randstatene

Den nye, ikke-sosialistiske regjering i Australia har meddelt de sovjetiske ledere at man ikke lenger er villig til å anerkjenne Estland, Lettland og Lithauen som legitime deler av Sovjetunionen. Inntil disse land får sin frihet tilbake, vil Australia betrakte de estniske, lettiske og lithauiske eksilregjeringer som eneste lovlige myndigheter.

(Kilde: Aktinform, Malmø).

20 mill. til Cuba...

(forts. fra side 1)

og de fortsetter å gi. Omsider kom staten etter, og av u-hjelpspengene ble det bevilget noen millioner til misjonens hjelpevirksomhet. I 1974 var det f.eks. 14,2 millioner. Storslagent, eller hva?

Til sammenligning nevner vi at det røde terrorregime på Cuba i løpet av et år eller så har fått over 20 millioner kroner til å finansiere et havneanlegg som dette stakkars landet ikke har råd til å bygge selv. Og det er jo heller ikke å vente, når Castro skal underholde 10—14 000 krigførende soldater i Angola.

Sovjetunionen undertrykker sine minoriteter

EN SKAM FOR VESTEN AT NASJONALE OPPRØRERE BLE TVANGSENDT ØSTOVER ETTER KRIGEN

Nicholas Bethel: Den siste hemmelighet. Forlagt av H. Aschehoug & Co. Oslo 1975.

Den 11.2. 1943 ble den såkalte Jaltaavtalen undertegnet av de vestlige og de østlige allierte. Den gikk ut på at alle sovjetborgere som ble påtruffet i Vesteuropa, om menn, kvinner eller barn, skulle utleveres til Sovjetunionen om de ville eller ikke. Avtalen holdtes hemmelig.

Det er følgene av denne avtalen Nicholas Bethel skildrer i sin bok. En bok som ikke kan beskrives. Den må leses. Leses fra perm til perm selv om så å si hver side inneholder ting som får enhver som har det minste kjennskap til den sovjetiske «way of life», til å krysse seg av medlidenhet med de millioner hvis skjebne man kan tenke seg til, samtidig som man nærmest får lyst til å gråte fordi man kanskje hittil har ansett den

engelske «way of life» som den beste av alle levemåter. Boken er et gripende minnesmerke over mennesker som søkte friheten og som av Vestens forkjempere for frihet ble sendt tilbake til død, tvang og alskens elendighet. (Sml. Solsjenitsyns beskrivelse av deres skjebne i «Gulag-arkipelet».)

Bethel er klar over at det skjedde noe grusomt med hundre tusener, ja, med millioner av sovjetmennesker i årene 1945—1947, og han legger heller ikke skjul på hvad han mener om sine engelske landsmenns rolle i dramaet. Men på den andre siden synes han å ha et litt mangelfullt kjennskap til storparten av disse millioners historiske bakgrunn. Mennene klassifiserer han for eksempel stadig som russiske krigsfanger.

Med andre ord ser han, iallfall tilsynelatende, ikke ut til å ha kjennskap til det sovjetiske nasjonalitetsproblem. Et kapittel

er riktignok viet kosakkene og kaukasiene, men heller ikke her nevner han nasjonale momenter, til tross for at det turde være kjent at nettopp kaukasiene er meget nasjonalbevisste. Heller ikke nevner han gjennom hele boken hverken ukrainere eller hviteruthenere og ingen av de tyrkiske folkeslagene: turkestanere, tatarer, aserbajdsjanere etc.

Russerne forsøker selv å skjule at det består et slikt nasjonalitetsproblem, men det er en kjennsgjerning at Sovjetunionen ikke er en sammenslutning av stater på et fritt grunnlag. Riktignok sier grunnlovens paragraf 10 at enhver stat har rett til å tre ut av unionen, men ve den som ville forsøke seg på det. I virkeligheten består altså Sovjetunionen av en russisk kjernestat, som i tidens løp har underlagt seg den ene nabostaten etter den andre med makt. Først ble den erobret av tsaristiske tropper —

årene — og etter en kort frihetstid fra 1918 til 1924 ble de gjen-erobret av bolsjevikene. Så igrunnen er bare halvparten av Sovjetunionens befolkning russisk. Resten er tildels folk av annen rase og med annet språk, annen religion og egen historie som ofte går lenger tilbake enn den russiske. Og til dags dato har ikke russerne klart å knekke disse folks selvstendighetstrang. Den har til stadighet ulmet under og tildels også over overflaten, og det sier seg selv at disse folkene forsøkte å utnytte den situasjonen som bød seg såvel under den første som under den andre verdenskrigen. Og kan vi, for all del vi nordmenn fortænke dem i det? Også vi spilte vårt spill i 1814 da Danmark var svekket etter krigen med Sverige og det gjaldt vår egen selvstendighet.

Så bortsett fra alle de tusener av ekte russere som for sin del i krigen så en mulighet til å be-

fri seg fra kommunistisk åk, var det tusener, ja, millioner av ikke-russere som i tyskerne så sine redningsmenn fra russisk undertrykkelse. Bare i et eneste slag (ved Kiev) falt 800.000 fanger i tyskeres hender, og sikkert ikke fordi tyskerne var så meget flinkere til å slåss enn sovjetsoldatene. Nei, disse herskarene som i slag etter slag strømmet over til tyskerne kom hovedsakelig på grunn av nasjonalitetsproblemet. Med andre ord strømmet de over til tyskerne for fra den siden å kjempe for egen nasjonal selvstendighet. Ikke for en nasjonalsosialisme som de overhodet ikke hadde kjennskap til. Likesom nordmenn dro til England for derfra å verge om norsk selvstendighet. Enhver søker hjelp hvor han tror at han kan finne den. Noe engelskmannen Bethel burde ha forstått og tatt hensyn til. Men istedet begår han en ny historisk (Forts. side 7)

FOLK^{og}LAND

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Vi må være våkne

Vera Grønlunds artikkel om Sovjetunionen i vårt januar-nummer har utløst en flom av artikler og innlegg både fra vanlige lesere og fra våre mer faste medarbeidere. Vi i redaksjonen står som kjent på en ganske annen linje enn Vera Grønlund akkurat når det gjelder dette spørsmål, men av en rekke grunner fant vi det riktig og interessant å ta artikkelen inn. For det første er vi innstillet på å tåle andre meninger enn våre egne, og for det annet var hennes artikkel både velskrevet og personlig preget på en varm og sympatisk måte. Men det viktigste var at vi mente tidspunktet i aller høyeste grad er inne for å diskutere forholdet til vår røde nabo i øst så grundig som mulig. Etter antall reaksjoner å dømme, er våre lesere skjønt enig i det. Vi har derfor latt temaet dominere dette nummer, men allikevel har vi ikke kunnet trykke alle innlegg vi har mottatt.

I de siste år har det her i Norge vært en tendens til å idyllisere forholdene i Sovjetunionen, og de problemer vi har i forhold til dette land, har det ikke vært god tone å gå nærmere inn på.

Men en slik holdning fra de fleste politikeres og massemedias side, er det fare for at vårt folk kan dysses i søvn og ikke erkjenne faren før det er for sent. Og det må ikke skje. I disse ulvetider må vi være årvåkne som aldri før, og hvis dette nummer kan hjelpe til å holde øynene åpne hos noen, så er vår hensikt oppnådd.

ET RÅD TIL DE FORFULGTE NS

AV ADVOKAT ERLING UELAND

Det hender at en som var som kaller en N.S.-mann «nazist» er derfor skyldig til straff reiser dette spørsmål: Er det etter loven.

Men så kommer neste spørsmål: Er det under forholdene i dag trolig at den krenkede N.S.-mannen får medhold hos domstolene?

Jeg vet ikke. En dom som gir N.S.-mannen medhold vil ta livsløgnen fra storparten av det norske folk — det dyreste det har. De fleste vet nok nå at kan forsvarer fullt ut. Et sådant korstoget mot N.S. var ført mot menneske har krav på respekt. Han har ved N.S.-medlemskapet ikke synt menneskelig svikt.

Det å være «nazist» slik ordet oppfattes er noe verre. Det er betegelse på en mann som går inn for det vonde, terror, rasehat

Til N.S.-mannen vil jeg likevel si: Har du mot, krefter og pen- og konsentrasjonsleirer, ja også ger så reis søksmålet. Det vil drap. Nazist er derfor et skjellsord. Å kalle en mann nazist er en fornærmelse.

Norsk rett, strl. § 246 og § 247, setter straff for fornærmende tiltale og omtale. Den

(Samfunnsliv)

Noen ord om vår «fortid» — og hva vi bør gjøre i fremtiden

AV BRAGE

Det er ikke annet å vente enn at der hos mange NS-folk rett etter krigen hersket endel ideologisk forvirring på grunn av den orkan av affekter og oppdemmet animositet som føk over landet i tiden etter mai 1945. Samtidig økte den voldsomme propaganda mot oss og det Tyskland på hvis side vi rent ytre sett hadde stått i den store kampen. Riktignok var der også visse sannheter i propagandaen, og dette gjorde den dessverre så meget farligere for oss. Men det kan dog trygt sies at den store masse av NS folkene, ihvertfall av dem som hadde en idémessig bakgrunn for sitt medlemskap i partiet, bevarer hodet ganske kaldt og klart, selv under trykket av moidagernes voldsomme reaksjoner mot oss.

Riktignok har det for oss som har fulgt litt med i det som foregikk, aldri vært tvil om at bak rettsoppgjøret sto en folkemening som i betydelig grad var inspirert og utgått fra en ganske bestemt krets, som det hadde lykkedes å få med seg ledende menn i alle land for å fremme sine planer. Vi har etterhvert fått så mye å vite om tingene at vi kan si med sikkerhet at «rettsoppgjøret» etter krigen, såvel Nürnbergprosessen som Tokio-prosessen, samt alle andre prosesser og rettsaker, var inspirert og iscenesatt av den internasjonale kommunisme i ledtog med andre mystiske mørkemakter med forgreninger over hele kloden. Det hele var et ledd i et rent systematisk arbeid for å undergrave og senere helt tilintetgjøre, ikke bare vår vesteuropæiske kultur, men all virkelig kultur og ordening som besto i verden utenom Sovjet-Russland, for deretter å gjøre allverden til et desto lettere bytte for verdensbolsjevismen. På denne bak-

grunn synes jeg at det som har hendt for de enkelte av oss tidligere NS-medlemmer, må bli svært bagatellmessig. Dette betyr ikke at jeg er av den mening at uretten mot oss skal få gå upå-talt hen, og at vi skal slå oss til ro med og avfinne oss med den skjebne som er blitt oss til-del på den måten at vi ikke tar til gjenmæle mot alt det som er prestert av løgn og urett etter krigen.

Overdriv ikke retthaveriet

Selvsagt er det en moralsk plikt for oss så stå fast på sannhetens og rettferdighetens grunn. Men dette må allikevel aldri forelede oss til altfor stor retthaveriskhet som lett kan ende i rene kverulantisme. Vi gjør oss ikke mindre om vi åpent innrømmer at også vårt system under krigen, slik det ble praktisert, var belemret med en rekke åpenbare feil, og at hver enkelt av oss heller ikke var feilfrie i våre vurderinger og handlinger. Den tyske nasjonalsosialisme, som våre motstandere så altfor lett har identifisert oss i NS med, var i altfor høy grad belastet med en farlig materialisme, slik som også Vidkun Quisling så klokt bemerket under sin saksbehandling i høyesterett. Den måten jødene ble forfulgt på i Tyskland, må også enhver anstendig NS-mann ta avstand fra. Der forekom utvilsomt under «vårt» regime, eller rettere sagt det tyske regime, en rekke overgrep mot humanitære lover, som det bare er tåpelig å forsøke å forsvare. Vi vil stå så meget sterkere i vår kamp mot våre motstanderes overgrep mot oss, når vi samtidig er villige til åpent å innrømme og besemt ta avstand fra enhver form for over-

grep. Med våre folk, må jeg her også ta med alle som var på vår side i den store verdenskampen. Nettopp ved å ta avstand fra umenneskelighet av enhver art, rent prinsipielt, så vil vi stå så meget sterkere, moralsk sett når vi går til angrep på våre motstanderes feilvurderinger og overgrep overfor oss og våre venner i andre land.

Når vi skal gjøre opp vår status pr. i dag, og prøve å finne ut hva det er som rører seg i de tidligere NS-folk, rent politisk sett, så tror jeg i alle fall vi først og fremst skal slå fast at en temmelig sterk politisk trett-het gjør seg gjeldende sammen med en viss trang til nyorientering.

Overdriv ikke drømmen

De meget få tidligere NS-medlemmer som går rundt med drømmer om et nytt NS-parti med hird og brunskjorter, i ett og alt mest mulig lik det gamle partiet, de tror jeg utgjør bare en uhyre liten brøkdel av medlemsstokken. Det er nettopp på dette punkt våre motstandere tar så skammelig feil. De tror at alle NS-folk er mer eller mindre farlige «nazister», som bare går og venter på en mulighet for igjen å komme til makten.

Jeg tror jeg kjenner stemningen blant de tidligere NS-medlemmer så godt som noen, når jeg påstår at er det noe de fleste NS-folk ikke kan tenke seg, så er det en renessanse for det som var under krigen. — Det er passé. Det eneste som virkelig kan tjene Europas interesse i dag, er at Vest-Europa tømres sammen til en fast politisk og militær enhet i nøye samarbeid med U.S.A.

Dette er virkelig et stort historisk mål, som er verd å gå (Forts. side 8)

Unnskyldning til Tønsbergs Blad

I lederen i forrige nummer antydte vi at Melsoms bok skulle ties ihjel, fordi bare tre aviser hadde tatt boken alvorlig i det øyeblikk lederen ble skrevet. Den 21. januar bragte Tønsbergs Blad en seriøs anmeldelse, som vi senere skal komme tilbake til. Det gleder oss å kunne registrere denne avisen blant de få rettferdige.

ALT ER FRIVILLIG

På forespørsel vil vi gjerne befor en rettferdig sak som driver krefter at alt arbeide med redigering og ekspedering av «Folk og Land» gjøres av frivillige krefter som ikke får en øre i betaling. Folk og Land, blir brukt til å Tvert om har de gjerne utgifter gjøre avisen bedre eller til å i tillegg. Det er vilje til å arbeide skaffe den større utbredelse.

GENERAL- FORSAMLING A/S FOLK og LAND

Det innkalles med dette til ordinær generalforsamling i A/S Folk og Land.

mandag 29. mars
kl. 19.30
i INO's lokaler,
Enerhaugplassen 4,
Oslo 6.

Til behandling foreligger de i vedtektene bestemte saker.

Styret

Mobbing — før og nå

HAR FORELDRENE SELV SKYLDEN?

Av Bjørg Bugge

Hvem har lov til å bli forskrekket når fenomenet «mobbing» blir bragt på bane? Enten det blir praktisert i eller utenfor skolegården kan gå ut på ett.

Er det for eksempel noen av de som tok aktivt eller passivt del i massemøtet Kr. Himmelfartsdag 1945, da mine foreldre og noen få medlemmer av Nasjonal Samling, ble hentet av bevæpnede vakter i hjemmene og ført til daværende lensmannskontor? Hylekoret hørtes i et par kilometers avstand. Folk i alle aldersgrupper — til og med dagsventende mødre deltok.

Jeg måtte også gå spissrotgang gjennom hopen av mer eller mindre ville mennesker. Spyttklysene hang på meg som girlandere. En vakt satte maskinpistol i maven på meg før jeg fikk slippe inn til mine foreldre. De forsøkte å tørke de verste klysene av hverandre.

Der nedenfor stod de i hundredetall og skrek. En hel del hadde min far hjulpet. Det var folk som hadde sittet i timevis i stuen vår og ventet. Noen skulle ha oversatt brev og andre skre-

vet brev, noen skulle ha hjelp i farskapssaker, og andre skulle ha far til å få innsatte ut igjen, lærere skulle ha større lønn. Det var nesten ikke et menneske i denne store hopen som ikke hadde fått hjelp direkte eller indirekte av far. (Til dem som er ny i bygden bør det opplyses at far var ordfører både i Os og Tysnes under okkupasjonen.) Bare sin egen familie fikk han ikke tid til. Men de fikk istedenfor en annen form for hjelp. (Det var aldri noe ekstra igjen når vi kom til butikkene).

Til alt hell bodde vi nær en russerleir, og fangene gav meg og mine søsken mat. Vi fikk brød og noe som kalles honning, og de gamle vaktene stakk av og til noe til oss fra sine pakker hjemmefra.

Å bli banket med balltre eller steinet på skolegården utenfor vinduet til lærerne kunne være det samme. De hverken så eller hørte. Når jeg ikke kunne skjule behandlingen og far tok affære, ble situasjonen bare verre på skolen. Den dagen jeg sluttet

(Forts. side 6)

Gyldendals strafferegister

Norske leksika minner ofte om utskrifter av strafferegistret fra «landssvik»-oppjøret. Særlig utmerker Gyldendal seg, hvor vi finner domsresultatene for en lang rekke NS-medlemmer. Navn som ikke har noen betydning i dagens Norge, og hvortil det er knyttet slett kamuflerte, politiske anstrøkne kommentarer.

Vi hadde ikke kritisert dette hvis linjen hadde vært fulgt konsekvent, men leserne vil forgive lete etter lignende opplysninger når det gjelder folk som idag sitter i landets nøkkelstil-

linger. Flere av dem er dømt for å ha undergravet forsvaret.

Ingen tvil om at det ville interessere almenheten betydelig mere å få lese litt omkring nåværende ledende personligheters fengselsvita — særlig når det dreier seg om levende og fullt virksomme topp-politikere — enn når det gjelder relativt ukjente NS-folk som ble kagstrøket og dømt under full offentlighet.

I hvert fall må det være likestilling.

Jr.

Verdens nød satt i system

Herr redaktør!

FN's frigjøringsmaskineri ruller stadig videre i sin masseproduksjon av politiske flykninger, foreldreløse barn og fremmedarbeidere. Alt beregnet på eksport til Vest-Europa.

I disse dager er, blant andre, Portugal, Angola og Libanon til behandling for frigjøring. Høsten er rik på død og nød. Hjelpesorganisasjonenes «høstemannskaper» ser ut til å få tilfredsstillt sitt umettelige behov av nød for å kunne spille rollen som frelsere innen dette planmessig selvforsynende og nødskapende system. Dette får så sin velsignelse av de som stiller

med demokrati og menneskeretter.

Det er en påkjenning å vite at vi med påtvungen økonomisk støtte til dette som kalles u-hjelp «til frigjøring og fred», også blir pålesset skyld for at dette bloddryppende drama i rettsløshet, nød og død kan fortsette.

Vi blir på denne måte også tvunget til å gi støtte til vår egen undergang. Vest-Europa er et lemlestet, overbefolket og industriforgiftet område og tåler ikke mer. Om ikke alt liv her skal dø ut, må denne menneskestrømmen inn til Europa vendes.

En byrdebærer, Bergen

Ingen kan lese seg til sannheten om Sovjetunionen

SVAR TIL «LEGIONÆR» FRA VERA GRØNLUND

Herr redaktør!

I Folk og Land nr. 1 utfordret jeg signaturen LEGIONÆR til å svare meg på følgende spørsmål: «Med hvilken rett gikk Tyskland til angrep på det relativt svakt rustede Sovjetunionen og med hvilken rett påførte man sovjetfolket de enorme lidelser det ble utsatt for?»

I nr. 2 svarer LEGIONÆR meg meget utførlig, men han svarer ikke på mitt spørsmål. Isteden får jeg vite at han har studert en mengde antisovjetisk litteratur og nærmest har medlidenhet tilovers for meg som bare har studert forholdene i selve Sovjetunionen. Jeg har nemlig, ifølge hans kilder, ikke sett noe med mine egne øyne. Jeg har bare trodd at jeg har sett, for jeg er totalt hjernevasket av KGB (hva det nå måtte være). Alle mine venner i Sovjetunionen er altså suspekter agenter. Studenter jeg har snakket med, folk på kafeer og i parker, på kolchozene jeg har besøkt, alle har de gått inn for å hjernevaske meg og tusener av andre studenter i Sovjetunionen, og gi oss en trollopsplint i øyet. Godt gjort. — Sovjetfolket fortjener i sannhet en hedersplass i verdenssamfunnet.

I LEGIONÆRS artikkel er det et sitat som han ber meg om å lese minst 2 ganger. For sikkerhets skyld har jeg lest det 3 ganger og min konklusjon er denne: Hans argument faller på sin manglende logikk. Tusener

på tusener av utenlandske studenter oppholder seg lengre eller kortere tid i Sovjetunionen. Millioner av turister gjennomstrømmer landet hvert år. I alle tilfeller ville oppskriften til denne Barron være aldeles umulig å gjennomføre. Men det blir alltid igjen en masse mennesker som aldri besøker Sovjetunionen og som vil være, mere eller mindre mottakelig for den antisovjetiske hetsen som tydeligvis er skrevet på bestilling.

Hvis jeg vil vite noe om et land, dets samfunnsforhold og dets befolkning, da går jeg til landet selv og dets egne kilder. Dette er et prinsipp som jeg ikke vil fravike. Selv den beste og mest saklige litteratur kan ikke erstatte et opphold i landet selv og samvær med landets mennesker. Derfor er det min plikt å fortelle hva folk i Sovjetunionen selv mener om forspillet til Tysklands angrep.

Hitler hadde i hele førkrigstiden fortalt verden at det var kommunismen han ville knekke. Folk i Norge kalte Hitler et bollverk mot kommunismen. Min egen mor sa dette. Hitlers syn var kjent for russerne, derfor ble tungindustrien satt igang med all kraft, men landet var langt fra rustet til å føre krig. Det gjaldt å beskytte grensene og vinne tid. Etter forhandlinger med Finland, om bytte av territorium, brøt Finland for denne: Hans argument faller på handlingene. Vinterkrigen som fulgte hadde bare EN hensikt:

Å beskytte Leningrad mot angrep. Ikke-angrepspakten med Tyskland og Polens deling var også en manøver for å vinne tid. Dette kan LEGIONÆR lese seg til i enhver ærlig og saklig informasjonskilde om disse spørsmål. Hva LEGIONÆR ellers tror å vite om forholdene i Sovjetunionen stemmer ikke med de faktiske forhold. Bl. a. nevner han at de tyske soldater ble mottatt med jubel av store deler av den ukrainske befolkning. Jeg er mere tilbøyelig til å tro at en del ukrainere spilte vennligsinnet, av redsel for tyskerne som trengte inn i deres land.

For at LEGIONÆR skal forstå hvordan hans artikkel virket på meg må jeg bruke en sammenlikning: MOM-siden i Arbeiderbladet ga den 19. januar spalteplass til et innlegg undertegnet krigsoffiser, med følgende kraftsalve mot medlemmer av NS. Jeg siterer: «I virkeligheten var de landets bunnfall som var villige til å se sine landsmenn torturert og drept for ussel vinnings skyld.» Sitat slutt.

Jeg skrev øyeblikkelig et innlegg til avisen, henviste til dette råtnete angrepet og spurte: «Hvem er De som våger å sette slik gemen løgn på papiret?» Det gikk to uker. Til slutt fikk jeg artikkelen inn etter purring. Men nå kommer jeg til poenget. Det er, etterhvert, kommet inn flere innlegg som alle støtter den så-

(Forts. side 6)

Stor arv det er for mannen — Eller er det ikke?

Herr redaktør!

«Vår Land» har hatt et intervju med dosent Eva Norland om arv og miljø. Allerede overskriften gjør en sterkt betenkt: «Tull og tøys at barn blir født arvelig belastet». Litt lenger nede på siden leser vi dessuten: «Sammen med den danske forsker Johannes Nilsen avviser hun (Eva Norland) denne tradisjonelle oppfatning av arvens betydning for barns videre utvikling».

Hvordan i all verden kan et student menneske få seg til å presentere denslags oppfatninger, stikk i strid med det store flertall av vitenskapsmenn og i strid med hva vi alle daglig kan observere og registrere? Selvfølgelig fordi alt værsgo skal stemme overens med marxistisk teori: Vi er alle like og et produkt av våre omgivelser.

Selvfølgelig spiller både arv

og miljø en rolle for et menneskes utvikling. Jeg leste en gang følgende fremstilling av en arvelighetsforsker, og jeg tror ikke det kan sies mer presist: Et menneske er som en fotografisk platte. Man kan ved oppdragelse «fremkalle» større og mindre deler av «platen», men aldri noe som ikke finnes der.

I virkeligheten skjønner jo også Eva Norland dette. Bl. a. forteller hun at menn med ekstra store Y-kromosomer kan bli alt fra store forbyrtere til meget gode ledere. Hva er dette annet enn arv, og hvorfor da disse tåpelige uttalelser om at arven ikke spiller noen rolle?

Det er nok fremdeles stor fordel for mannen og kvinnen å være født av godt, skikkelig folk, noe som så avgjort ikke har noe med sosial status å gjøre, men med ganske andre kvaliteter. Å

ha god arv i seg og samtidig få vokse opp i et godt miljø, det er vel en så stor lykke som noe menneske kan forlange.

Men de som ikke er så heldige, er de dømt til å bli «tape-re»? Slett ikke. Fra de usleste forhold kan komme de prektigste mennesker, det har vi alle sett og erfart. Det beror bare alt for mye på tilfældigheter hvordan folk utvikler seg. Hvis vi visste mer om arvens veier, hvis vi forsket grundigere i disse ting, da ville f. eks. skolen ha større muligheter til å fremkalle de deler av «platen» som inneholder de beste egenskaper.

Slike folk som Eva Norland hindrer oss i dag i å gå denne eneste mulige vei til en bedre oppdragelse. Hun gjør stor skade, selv om jeg jo skjønner at hun mener det godt.

Lærer, Arendal

Sovjetunionen rustade sig för angrepp mot Tyskland

AV THORSTEIN GÖTHERSTRÖM

Herr redaktør!

Genmäle till Vera Grönlunds debattinlägg «Ett annat syn på Sovjetunionen» i januarinumret av Folk og Land.

Redan det första argumentet i utmaningen mot sign. «Legionär» tyder på at Vera Grönlund blivit gediget indoktrinerad under sin frivilliga vistelse i Sovjetunionen, som knappast är någon förespråkare för den historiska sanningen, men väl tar varje tillfälle i akt att sprida sitt politiska evangelium till den som är öppen för denna propaganda, som Vera Grönlund förmedlar.

Hennes nyförvärvade «Führer» Karl Marx yttrade 1855, att Rysslands politik är oföränderlig. Dess metoder, taktik och manøvrer kan förändra sig men ledstjärnan för dess politik, världsherravälde, är en fixstjärna. Liknande uttalanden har gjorts av så skilda 1800-talspolitiker som — för att nämna några få exempel — Wilhelm Liebknecht, panslavisten Pogodin och Bismarck. Vad som gällde i högre grad bolsjevikerna.

Det är fortfarande en i många kretsar omhuldad och utbredd tes, att Hitler tagit den intet ont anande Stalin på sängen 1941. I verkligheten var förhållandet helt annorlunda:

Josef Davies, som var amerikansk ambassadör i Moskva, oppgav i ett tal 1943, att Stalin sex år tidigare förklarar, att ett 2:a världskrig var oundvikligt. Samma ambassadör skrev i «Det Bästa», (Reader's Digest) 1942, att den sovjetiska industrin arbe-

tat 100 % för krigsändamål sedan «München» 1938.

I augusti 1939 yttrade marskalk Vorosjilov: «När Tjeckoslovakien gick under föregående år, väntade vi på en vink från Frankrike. Våra trupper stod beredda men vi fick inget klartekken.»

P. Derewjanko och D. Projektor skrev i «Kommunist», Moskva, 1958: Nonaggressionspakten med Tyskland var tänkt som ett medel att vinna tid och stärka vår försvarsmakt... När England och Frankrike, som börjat och fortsatt kriget för att nå sina imperialistiska mål (Som bekant planerade dessa demokratier att dela upp Ryssland efter 1:a världskriget — Min anm.) led de första svåra nederlagen... ändrade kommunisterna sin inneställning till kriget...»

Utrikesminister Byrnes om Stalins pakt med Hitler: «Det visar sig tydligt, att Sovjet-regeringen slutit pakten i avsikt att bryta den.»

Krustjov (1959) citerar Stalin: «Det är väsentligt för oss, att kriget utbryter. Vi måste stärka det kommunistiska arbetet för att vara väl förberedda för det ögonblick, när konflikten finner ett slut.»

Prof. Hoggan, USA: «I juni 1940 började Sovjetunionen dra ga samman väldiga styrkor i Polen, där tyskarna hade mycket svaga stridskrafter... Den ställde inom ramen för det tysk-sovjetiska avtalet krav på viktiga militära utrustningar från Tyskland, som detta land omöj-

ligt kunde tillmötesgå... Molotov krävde för Sovjetunionens räkning rätten till herravälde över Balkanhalvön... Rååmnen därifrån var oumbärliga för det tyska näringslivet. Att ge Sovjet fria händer i Rumänien och tillåta sovjetryska militärbaser i Bulgarien skulle betyda, att Tyskland var beroende av Sovjets nåd... Nyaste forskning ger vid handen, att det slutgiltiga avgörandet om ett preventivkrig mot Sovjetunionen fattades först efter det jugoslaviska fälttåget. Vi vet idag, att Hitlers anvisning till sina befälhavare i dec. 1940 att utarbete planer för ett eventuellt preventivkrig inte alls var något definitivt beslut.»

Förre franske statssekretären J. Fabry: «... Detta krig är sannerligen Sovjetunionens krig. Potemkin sade till mig utan omsvep: «Varför skulle ett krig avskräcka oss? Sovjetryssland gick fram ur det senaste kriget. Ur det nästa skall skapas ett Sovjet-europa.»

Den engelske historieprof. A. J. P. Taylor: «När tyskarna började kriget med Sovjetryssland i juni 1941, måste de snabbt improvisera och de nådde huvudsakligen därför ingen snabbt avgörande seger, eftersom de helt og hållet försummat att planera transportväsendet för ett krig av den arten... Det står över varje tvivel, att Hitler utvidgade kriget 1941 endast av preventiva skäl.»

(Forts. side 6)

JORDBRUK BURDE VÆRE ET KALL

AV TERJE DAG LUND

Jeg passerer ofte et småbruk som drives av en pensjonist og hans kone. Og hver gang må jeg tenke: Hvad om all Norges jord blev drevet som her. Nu tenker jeg ikke først og fremst på produktiviteten, nei, jeg er mere opptatt av den estetiske nydelse dette småbruk gir meg. Alle bygninger er alltid velmalete. Om det så er hesjestaur, så er denne under tak når den ikke er i bruk. En hesje på dette småbruk er også et snorrett mesterverk. Jevnhøy og jevntykk og med alle ugress plukket bort.

En gang kjøpte jeg høy fra denne gård. Sommeren forut hadde vært rent ille med dårlig høytørk. Mitt eget høy var følgende av ringe kvalitet og dyrene vraket meget. Men så ikke med høyet fra dette mønsterbruk. Det luktet henrivende sommer av det og dyrene takket da også ved å ete hvert strå.

Jeg kunne skrive mere godt om denne lille gård og driften der. Men atter en gang, min anerkjennelse har intet med produktivitet å bestille, men mere

med ordenssans og ærefrykt for sitt arbeide. Eller omforladelse, for sitt kall, ti jordbruk burde være et kall for de som driver det. Men det er på de moderne storgårder redusert til et arbeide på linje med fabrikk- og kontorarbeide. Derfor skjøttes det også på mange gårder like skjodesløst som fabrikkarbeideren gjør. Det er blitt bygget fjøser som mere ligner fabrikkhaller enn hjem for dyr. Og hva angår mekanikk, står heller ikke det moderne jordbruk synderlig tilbake for industrien. Dessverre.

Så tilbake til pensjonisten og hans småbruk. Takk fordi du gir meg en hemmelig glede hver gang jeg ser utover din gård. Hvis det var opp til våre bønder å avgjøre, drev nok mange som du. Men politikerne har bestemt det slik at det ikke skal lønne seg, i penger. Men du trosser tiden og finner dog at ditt jordbruk lønner seg storligen. Hoho, det lønner deg og dine dyr med tilfredshet og ro og meg med en stille glede. Takk!

Holmset Overnatting & Camping

For ferie og gjennomreise. Ligger ved riksvei 17, midtveis mellom Steinkjer og Namsos. Værelser med adg. bad. TV. Hytter. Pene teltplasser. Plass for campingvogner med adg. strøm. Overnatting hele året. Campingplassen mai—september. Velkommen til kortere eller lengre besøk. Tlf. Namdalseid 906. Postadresse: 7823 Sjøåsen.

I min formannstid i Hammerfest Fedrelandslag hadde vi besøk av Fridtjof Nansen, som holdt foredrag i Festivitetslokalet. Foredragets tittel var: «Flagget vårt er rødt nok som det er.» Til Nansens foredrag hadde stedets kommunistavis den kommentar at Norges ungdom burde rive Nansens minne ut av sine hjerter.

I Hammerfest hadde Fedrelandslaget 400 medlemmer. I Alta under ledelse av major Carl Eriksen var det 300. Eriksen ble senere general sydpå med bopel i Mysen. Hans senere skjebne ble at da krigen brøt ut i Norge, ble han presset inn i Sverige med sine soldater og et par rustne kanoner.

Blant andre vi hadde besøk av i Hammerfest, var Oscar Torp. Han holdt sin tale på torvet, brølte rasende og kom med trusler mot oss F.-lags-medlemmer om at vi burde passe oss, for «vi har midler til å ta dere fohoder ved vingebenet». Vi i de to F.-lagene tok ikke truslene særlig alvorlig, men arbeidet videre ved tanken om å få valgt en

Min vei til Nasjonal Samling

AV FRITZ KRISTOFFERSEN

borgerlig stortingsmann. Det lyktes, idet venstremannen John Mjøen, Alta, ble valgt i 1930. Selv ble jeg valgt inn i Hammerfest bystyre, hvor jeg var i fire år og også skolestyreformann i et tilsvarende tidsrom.

Forresten kom jeg også en annen gang i kontakt med en av våre vordende norske statsministre. Det var da jeg ekserserte på Gardermoen i Kristiania Jægerbataljon. Vår sjef var oberst Segelcke. Opp til leiren vår kom en svær lastebil med røde flagg og med mange ungdommer som delte ut antimilitære brosjyrer. Segelcke beordret at dette skulle fjernes øyeblikkelig, og det ble gjort. Siden fikk jeg vite at det var Einar Gerhardsen som var leder for dette.

Da krigen kom til Norge, meldte jeg meg frivillig til sani-

tetstjeneste i Alta bataljon. En av årsakene var at jeg hørte i radioen at Berggrav tutet med sin himmeltrompet oppe i Nordmarka.

Da jeg meldte meg til tjeneste på Storsteinnes i Balsfjord hos sjefen, overlege Landmark fra Gravdal sykehus i Lofoten, ga han meg beskjed om hva jeg hadde å gjøre. Jeg skulle under- vise soldatene i disiplin og om

Genferkonvensjonen, hvor det står at både egne og fiendtlige sårede skal behandles likt. Deretter fikk jeg jobben med å innkvartere konge, kronprins og statsråder, som ble plassert i forskjellige hus i Balsfjord.

Det var overlege Dywad Holmboe som ordnet med disse inkvarteringer. Jeg plasserte bare en statsråd, nemlig landbruksminister Ystgård, som havnet på meieriet. Han syntes det var et godt forslag og godtok innkvarteringen med en hjertelig latter. Kongen og kronprinsen ble plassert i Dybwads private hytte.

Saniteten mistet ti mann ved bombing av skipet «Dronning Maud». Hvilken nasjon som droppet bomben, vites ikke. Som kjent var det både franske og engelske stridskrefter i Tromsø-

distriktet, og sambandstjenesten var dårlig. Det hendte jo sogar at englenderne skjøt på franskmenn fordi de trodde det var tyskere.

Omsider sluttet krigen, de allierte reiste hjem og flyktingene fulgte etter og forlot sitt fedreland i nød og trengsel.

Da jeg kom tilbake til Hammerfest, kom Gulbrand Lunde til meg, og vi dannet da en NS-gruppe av tidligere F.-lags-medlemmer.

Jeg hadde tidligere hatt forbindelse med Lunde angående utnyttelsen av de rike tangforekomster på Herøyen på Helgeland. Dessuten var han min rådgiver i mine planer om å få bundet sammen de viktigste øyer i Herøyen med bruer, og han var sterkt interessert i mine planer om oppdrett av laks og regnbueørret. Alt dette er nå en realitet.

Som kjent var Gulbrand Lunde meget interessert i Nord-Norges økonomiske utvikling.

Herøyholmen i februar med solidarisk hilsen
Fritz Kristoffersen

«Avspenningen»...

(forts. fra side 2)

Vi har ingen garantier for at det ikke en dag vil smelle også her, og faren for det er nå blitt mange ganger større etter at USA ser ut til å ville holde seg utenfor slike «lokale konflikter». De vinglende og usikre vesteuropeiske regjeringer kan vi heller ikke uten videre vente oss hjelp fra.

Hva vi må ha klart for oss, er at «avspenningen» ikke er virkelig, men bare et tegn på amerikansk og vesteuropeisk resignasjon. Man underskrev i Helsingfors en avtale om ikkeinnblanding i hverandres indre anliggender. De vestlige makter vil glade og fornøyde etterleve dette, fordi det befri dem fra adskillig ansvar. Derimot skal man være temmelig blåøyd for å tro at Sovjetunionen vil oppgi sin kontinuerlige innblanding i andre lands saker, bl. a. gjennom KGB's virksomhet og de «nasjonale» kommunistpartiers aktivitet.

Av disse grunner kan «avspenningen» bli oss en dyr affære — den kan under omstendigheter komme til å koste oss vår frihet.

Observator

Mobbing...

(forts. fra side 4)

skolen tok læreren meg til side for å si: «Jeg håper du ikke går ut av skolen med nag til din gamle lærer, han har ikke alltid vært som han burde være».

Voksne gutter i uniform kunne finne fornøyelse i å skyte med skarpt rundt beina på mor og meg etter veien, så steinspruten stod som en sky rundt oss. Andre kunne finne fornøyelse i å spenne bein under et gammel menneske på vei inn til kirkegården, fordi hun var vår bestemor.

Mine yngre søsken ble plaget på alle de tenkelige måter større unger kunne finne på. Jeg som var eldst hadde full jobb med å passe dem, men det var ikke alltid jeg klarte å overkomme det, og resultatet lot aldri vente lenge på seg. At skolegangen ble en plage og karakterene ble deretter, behøver ikke skyldes ellers!

Idag har dette fenomenet som er så dagligdags fått nytt navn. Det er som å sette ny etikett på gammel vare for at den ikke skal bli gjenkjent. For eksempel til trøst for alle som var med på å plage oss både under og etter okkupasjonen. De som var unge dengang, er idag voksne, — og mange er foreldre. Idag er deres unger det gjelder. Nu kan de heller stille seg et spørsmål om ikke dette med å plage andre, er en miljøarv som må arbeides med blant de voksne selv i første rekke — i hjemmene, før en skyver problemet hen

til skoleplassen o.l., og dørper det for «mobbing». En bra regel å leve etter, uansett ens trosbekjennelse eller mangel derav, er dette kjente budet: Gjør mot din neste det du vil din neste skal gjøre mot deg. Da kan det hende vi får et blikk inn i en bedre verden.

(Midhordland)

Sovjetunionen...

(forts. fra side 5)

Den franske regeringschefen Herriot medgav 1936, att den ryska armén besatt en fredsstyrka på 1,3 milj. man och en total krigsstyrka på 17,5 milj. utrustad med det största pansarvapen, och den förfogade över världens största flygvapen.»

Generalstabschefen generalöverste Halder, som tillhörde motståndsrörelsen, skriver i «Hitler som fältherre»: «Ryssland ryckte in i de baltiska länderna med allt starkare truppföband. Vid tysk-ryska demarkationslinjen stod över 1 milj. man i krigsformation med pansar och flygskadrar... Hitler hyste en fast och inte ogrundad övertygelse, att Ryssland rustade sig för angrepp mot Tyskland. Vi vet idag, att han hade rätt.»

Man kan oförbehållsamt instämma med Vera Grönlund, när hon säger, att sovjetmedborgarna d.v.s. det enkla ryska folket är rakryggade, stolta, varma och vänliga. Men det hindrar ju inte, att de är offer för en förbrytarregim med kommunistiska förtecken, en ideologi, som med yttersta våld trängt fram över merparten av Asien och Europa och förpestar samlevnaden mellan världens folk och i nationernas liv, en företeelse, som inte vill veta av någon kritik.

Mora i januari 1976
Thorsten Götherström

Midt under...

(Forts. fra side 8)

en søndag tidlig på høsten 1940. Jeg gikk som vanlig til søndagens gudstjeneste i et gudshus som lå litt i utkanten av byen. Jeg kjente denne kirken godt og hadde gjennom mange år følt meg glad og oppbygget over de gudstjenester jeg hadde fått lov til å delta i der. Den dagen ble imidlertid allting helt annerledes. Riktignok var kirken full av folk, organisten spilte de vakre salmemelodiene og presten gikk som vanlig opp på prekestolen. Men fra det øyeblikk jeg hadde satt meg inn på kirkebenken fikk jeg en forunderlig følelse av at noe var forandret, jeg visste ikke hva, men noe godt var det ikke, og jeg ventet derfor spent på hva som skulle skje.

Da — denne bedrøvelige søndagen — fikk jeg for første gang høre en av de mange hatefulle

og politisk kamuflerte prekener fra Den Norske Kirkes prekestol. Det var som om luften etter hvert ble fylt med edder og galde. Og mens dette makabre skuespill foregikk i kirken, syntes jeg plutselig at det var som om Kristus sto der midt i blant oss, liksom nedbøyd i fortvilelse, og at Han sa: «Se hvor jeg lider. Min ånd blir idag drevet ut av Min Fars hus. Her er jeg blitt en fremmed!» Da sto det klart for meg at Antikristens Ånd hadde holdt sitt inntog i den norske kirke. Men rett skal være rett: Slik er det ikke i dag.

Etter at menn og kvinner i Kristen Samling gang på gang forgieves hadde rakt ut hånden til forsoning med sine kristne brødre og søstre, deriblant også til kirkefrontens ledende menn, var vi omsider nådd frem til mai 1945. Det hadde altså ikke lykkes oss å åpne den harde knyttneven hos de andre til et samarbeide i forlikelsens tjeneste. Men Kristen Samling hadde ved sitt virke klart å samle til kanskje det første reelt økumeniske samarbeide i vårt land, innenfor sin lille flokk, for her fantes alle avskygninger av kristne fra katolikker til de mest særpregede sekter.

Vårt siste store stevne ble holdt her i Oslo i begynnelsen av mai på en lørdag og søndag, to dager før den tyske kapitulasjon. Denne siste søndagen med gudstjeneste i Vår Frelses Kirke om formiddagen ble en uforglemmelig stund. Kirken var helt full og der lå et dypt alvor over alle som var tilstede den dagen.

Etter en god og varm preken av dagens geistlighet kom en av våre ledende menn opp på prekestolen for å tale.

For siste gang lød da den samme appell fra Kristen Samling ut til våre landsmenn med følgende ord: «Vi rekker også idag den åpne, utstrakte hånd ut til hele det norske folk».

Hvor stor parallellitet det i virkeligheten var mellom NS' ide og arbeide og Kristen Samlings kall, kom tydeligst frem gjennom den avskjedshilsen som Vidkun Quisling fikk sendt ut til sine kjære kamper i fengsler og konsentrasjonsleirer, da dødsdommen var falt og benådeningen avslått. Ferdig med sitt historiske kall, og frigjort fra sin politiske oppgave i en ulvetid, skrev han følgende ord: «Oppfør dere slik at hele det norske folk må bli glad i dere. Les Johannes Evangeliet særlig fra 14. til 17. kap. for der vil dere finne sannheten. Arbeid for Guds rike.»

Dorothea N.

Ingen kan lese...

(Forts. fra side 4)

kalte «krigsoffiseren». Foruten angrep på meg inneholder de den vanlige oppramsing av usanne argumenter som vi kjenner så godt, og som vi VET er en lekse de har lært og som de tror

Nå er alle fylker med i abonnementskonkurransen

Et stort skritt fremover denne gang: 70 nye abonnenter siste måned, og det er det beste vi har greid hittil. Totalt er vi nå oppe i 195 abonnenter siden konkurransen begynte — målet er som kjent å nå 500 så snart som mulig.

Vestfold leder fremdeles, nå med Telemark og Vest-Agder på de neste plassene. Alle fylker er kommet med, men får vi si det som en utfordring at vi undrer oss litt over Oslos svake innsats?

Det kommer stadig inn lister med adresser vi kan sende prøvenummer til, og denne aksjonen venter vi oss adskillig av.

Pr. 20. februar var de forskjellige fylker kommet så langt med å oppfylle sine «kvoter»:

	0%	25%	50%	75%	100%
Østfold					
Oslo					
Akershus					
Hedmark					
Oppland					
Buskerud					
Vestfold					
Telemark					
Aust-Agder					
Vest-Agder					
Rogaland					
Hordaland					
Sogn og Fjordane					
Møre og Romsdal					
Sør-Trøndelag					
Nord-Trøndelag					
Nordland					
Troms					
Finnmark					
Hele landet					

på. Den samme følelsen hadde jeg da jeg leste legionærs artikkel. «Dette er noe han har lest han, sin vane tro, rasende, og som han tror på.» Ja, han må raseriet vendte seg, for en kort stund, mot England. Men vestmaktens krigføring lå nærmest i dvale under «toget» østover. De håpet vel at Tyskland skulle ødelegge Sovjetunionen uten deres medvirkning. England glemmer nok ikke så lett at millioner engelske arbeidere truet med generalstreik i 1920, hvis engelske krigsskip som var stasjonert i Østersjøen gikk til angrep på den unge sovjetstaten.

USA oppførte seg anstendig og hjalp det overfalte Sovjetunionen med våpen under siste krig, men da vestmaktene så Sovjets fremgang ble de redde. Dette var utenfor beregningene. Idag har Europa grenser som det kan takke seg selv for. Det er ikke Sovjetunionen som har forsynt seg av Øst-Europa. For å vinne krigen måtte den røde arme frigjøre de Øst-Europeiske land, ett for ett, men landenes befolkning og egne røde tropper var til uvurderlig hjelp for de sovjetiske soldatene i denne kampen.

Jeg har ingen interesse av å unnskyldte Hitler og den krig han førte mot Sovjetunionen. Men jeg har heller ingen interesse av å unnskyldte vestmaktene, etter min mening spilte de en miserabel rolle. Men enda går mange nordmenn rundt og tror at det var NORGE som vant krigen og at det var NS og dets medlemmer som var skyld i all ulykke og alle forbrytelser.

Jeg har ingen interesse av å unnskyldte Hitler og den krig han førte mot Sovjetunionen. Men jeg har heller ingen interesse av å unnskyldte vestmaktene, etter min mening spilte de en miserabel rolle. Men enda går mange nordmenn rundt og tror at det var NORGE som vant krigen og at det var NS og dets medlemmer som var skyld i all ulykke og alle forbrytelser.

Hitler hadde opprinnelig ikke tenkt å angripe England. Han håpet at Frankrike og England

Vera Grönlund

Eiendom er . . .

(forts. fra side 1)

byene? Grunnen er ikke så vanskelig å finne. Hvis stadig flere får eie, enten det er hjem eller produksjonsmidler, vil stadig færre av oss være villige til å støtte opp om SV's statskapitalistiske idéer.

Sovjetunionens . . .

(forts. fra side 2)

feil når han gjennom hele boken henviser til at det var tysk grusomhet som tvang millioner av sovjetmennesker over på tysk side. Naturligvis er det forståelig at tusener av sovjetiske krigsfanger fortalte de reneste Peer-Gynt-historier om hvordan de var kommet til å trekke i tyske uniformer. Antagelig hadde de allerede på forhånd og i samsvarende med hverandre laget en noenlunde likelydende livshistorie for det tilfelle at de skulle falle i de vestlige alliertes hender, og hva ville vel, etter deres syn, virke mer overbevisende enn historien om at de ville ha blitt skutt hvis de ikke hadde gått sammen med tyskerne. Men nå, tre år senere, må vel enhver med litt psykologisk sans si seg selv at den er laget av

mennesker som bare hadde en tanke: å redde skinnet.

I virkeligheten var det tyske militær av sikkerhetsgrunner imot å oppta røde soldater i sine rekker. Det fremgår tydelig av den litteraturen som er utkommet i de senere år. Først etter at to tyrkiske generaler, Erkilet og Erden, under et besøk i Tyskland mente at det ville være ønskelig om muhammedanske krigsfanger fikk mulighet til å kjempe mot sine russiske undertrykkere, begynte man å danne kampgrupper av disse (legioner). Men det er ikke kjent at noen ble tvunget til å inntre. Naturligvis meldte, som også Bethel sier, endel seg for å få bedre kår, men selv blant disse spilte det nasjonale moment, mer eller mindre bevisst, en rolle. Men storparten var helt klar over hvorfor de gikk over på tysk side. Det var som tidligere sagt ikke for å kjempe for en nasjonalsosialisme som de ikke hadde noe med å gjøre. De gikk til kamp for sine egne folks selvstendighet.

M. B.

Quisling sto . . .

(forts. fra side 1)

tiske overfall og voldshandlinger, men tildels lå det bevisste tanker bak. Man kunne ha inn-

trykk av at enkelte av de mer militante ledere gikk rundt med et lønlig håp om en norsk Horst Wessel.

Når NS i 1936 ikke oppnådde flere stemmer enn partiet sammen med Bygdefolkets Krisehjelp hadde oppnådd tre år tidligere, var en av grunnene utvilsomt den at mange norsk-nasjonale elementer ble skremt av den utvikling de mente å kunne registrere i partiet.

Quisling var hele tiden imot denne utvikling — han sto steilt på partiets norsk-nasjonale linje og at man skulle gå frem på en måte som nordmenn forstod og aksepterte. Hans klare standpunkt førte da også til et endelig brudd med tyskinspirerte og mer militante grupper utover høsten 1936 og våren 1973.

Som sagt var denne strid først og fremst konsentrert i Oslo-området, men den fikk også virkninger utover landet. Partimedlemmer flest var ikke orientert om hva saken egentlig gjaldt og var skuffet over uenigheten blant lederne i hovedstaden. Noen falt derfor fra, og ved årsskiftet 1937—38 var partiet mange steder en del svekket. Fra slutten av 1938 kom reorganiseringen skikkelig igang, og frem til 1940 økte igjen partiets styrke og organisatoriske slagkraft.

Også etter at de mer tyskinspirerte krefter hadde forlatt

INO TRENGER LAGERPLASS I OSLO

Til lagring av bl. a. bøker trenger vi et tørt og noenlunde lett tilgjengelig lagerlokale i Oslo. Alle tilbud har interesse. Skriv til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, postboks 924 - Sentrum, Oslo 1.

LEILIGHET SØKES I OSLO

En yngre medarbeider i INO og «Folk og Land» skal gifte seg og søker en noe større leilighet. To mindre leiligheter, den ene med innskudd, kan gis i bytte. Vennligst skriv til b.m. 115, Folk og Lands ekspedisjon.

partiet, fortsatte Quisling å understreke at NS ikke ønsket å kopiere hverken fascismen eller nasjonalsosialismen, men at partiet var et norsk alternativ med norske målsetninger. Quislings artikkel om faglig folkestyre, som vi gjenga i forrige nummer, er et typisk eksempel på dette — der finnes en del klare presiseringer av den spesielle norske vei han ønsket å følge.

En episode må nevnes: Til partiets Riksmøte på Hamar i 1939 var det kommet et forslag fra en fylkesorganisasjon om at nå måtte vi omsider se til å ta opp et samarbeide med NSDAP. På en tillitsmannssamling under Riksmøtet ble dette tatt opp. Dr. Herman Harris Aall viste i et to timer langt foredrag, fullspekket med historiske eksempler, hvor uheldig det var for Norge å samarbeide for intimt med Tyskland. Quisling fulgte opp disse argumenter og sluttet med å slå knyttneven i talerstolen, idet han erklærte: «Så lenge

jeg er fører for dette parti, blir det intet samarbeide med NS DAP». At krigen kom, og at forholdene og oppgavene forandret seg, er en ting. Men Quislings grunnholdning var ihvertfall klar nok, og det skal vi komme tilbake til.

Det må ellers understrekes at mange av dem som forlot NS i protest mot Quislings norsk-nasjonale linje, under okkupasjonen fant tilbake til partiet, hvor de fleste av dem gjorde en god og uegennyttig innsats for å ta vare på de norske interesser. De var så gode nordmenn som noen.

I sin omtale av partiet i mellomkrigstiden, legger Dag O. Bruknaap stor vekt på antimittiske tendenser i partiet. Vi som var med den gang, vet at han sterkt overvurderer den rolle som dette spørsmål spilte for partiets utvikling og daglige arbeid. Også dette spørsmål skal vi ved en senere anledning komme tilbake til.

«Støtteannonnene» er blitt en meget god hjelp for oss

Vi sier denne gang hjertelig takk for nye 49 «støtteannonser» på tilsammen kr. 3.875,—. Bidragene blir kvittert for i den rekkefølge de kommer inn, og ennå har vi et betydelig antall på lager, som må vente til senere nummer. Vi ber om tålmodighet.

«Støtteannonnene» skal være en erstatning for vanlige annonser, som vi vanskelig kan få, og de forutsetter altså et bidrag på kr. 50,— eller mer. Vi er imidlertid meget takknemlig for støtte i form av mindre bidrag enn det, selv om vi av plassgrunner ikke kan kvittere på denne måte:

«STØTTEANNONSER»

fra Folk og Lands venner

Takk for følgende bidrag:

R., Haugesund 60,—	K., Miland 60,—	A., Sander 50,—
J., Haugesund 95,—	O., Rjukan 60,—	J., Lørenskog 50,—
H., Tau 160,—	H., Sandefjord 50,—	H., Bærum 50,—
P. O., Stavanger 50,—	O., Hemsedal 100,—	Ø., Asker 60,—
B. J., Stavanger 60,—	L., Brandbu 60,—	H., Askim 60,—
I., Tromsø 50,—	R., Kristiansand 60,—	E., Fagernes 60,—
J., Vassdalsvik 50,—	A., Bjugn 50,—	A., Halden 60,—
K., Mosjøen 50,—	K., Trondheim 50,—	B., Porsgrunn 60,—
H., Kolvereid 80,—	L., Torvik 60,—	J., Gjøvik 160,—
O., Levanger 100,—	E., Åndalsnes 50,—	J., Vinstra 100,—
G., Levanger 60,—	E., Bergen 150,—	R., Iiseng 160,—
K., Flornes 70,—	S., Mundheim 60,—	S., Elverum 60,—
	O., Høydalsmo 60,—	K., Skarnes 60,—
		A., Degernes 60,—
		E. L., Oslo 160,—
		S. J., Oslo 50,—
		A. T., Oslo 50,—
		G. P., Oslo 50,—
		«Folk og Land» er i fremgang!

FOLK^{og} LAND

SIKRE YRKER?

I en reportasje forteller Dagbladet — med en ikke misfornøyd undertone — at ungdommen nå i stigende grad søker til «de sikre yrker», dvs. i stat, kommune og alle slags offentlige bedrifter og institusjoner.

Men hvor sikre er egentlig disse arbeidsplasser hvis ikke et tilstrekkelig antall fiskere, bønder og folk i industrien og distribusjonen sørget for det vi alle lever av, nemlig produktiv virksomhet?

Selv så nyttige tjenester som post og telefon kan bare beskjeftige det antall mennesker de gjør i dag, dersom næringene er aktive og innsatsvillige nok til å etterspørre disse tjenester i samme eller større grad enn nå.

Men med den negative holdning myndighetene i dag har til mange av de produktive deler av det norske samfunn, er det ikke rart at ungdommen oppfatter dem som «usikre». Når det legges alle mulige hindringer i veien for initiativ og pågangsmot, når ekstra innsats skal straffes på pungen, da er det ikke underlig at flere og flere unge mennesker resignerer og søker tilflukt i statens «sikre» favn.

Likevel er og forblir det en urokkelig sannhet at vi ikke kan leve av å barbere hverandre. Selv om Nordsjøen er aldri så full av olje.

Noen ord om...

(forts. fra side 3)

inn for, og det nærliggende og realistiske mål vi tidligere NS-folk i dag bør sette oss, eller i hvert fall etter fattig evne gjøre oss til talsmenn for. Det skulle forøvrig være helt i pakt med Vidkun Quislings universelle og stornordiske syn, — det som han i virkeligheten tok sikte på — slik at vi derved uten videre kan påvise en kontinuitet i vår oppfatning som vi i mange og lange år har gått inn for. Noe tysk verdensherredømme var det

såvisst ikke vi gikk inn for. Gjennomgående tror jeg forresten at NS-folk flest, har et langt romsligere syn på nasjonalitetsbegrepet enn de fleste av dem som var på den andre siden. Og dette mer romslige syn må seire i det lange løp dersom det overhodet skal lykkes å redde Vest-Europa fra å gå sin totalø undergang imøte, — i hvert fall det som bor her setter pris på.

Brage

I neste nummer vil Brage utdype disse tanker i en ny artikkel.

Midt under krigen rakte kristne NS-folk hånden ut til forsoning

MEN «KIRKEFRONTEN» AVVISTE KRISTEN SAMLING

I året 1942 sendte en del NS-folk en skrivelse til Quisling med anmodning om å få stifte en bevegelse hvis navn skulle være Kristen Samling.

Etter kort tid kom det svar om at alt var i orden. Men gjennom minister Lunde fulgte der fra Føreren en oppfordring om ikke å knytte denne kristne bevegelse til NS' politiske virke. Her måtte kortene ikke blandes. Denne innstilling hos Quisling kjente vi godt igjen helt fra den dag i 1933 da Nasjonal Samlings program skulle utformes. Han uttalte da sin skrekk for slike politiske partier som skilte med kristendommen i sine programmer.

Dette svar til oss i 1942 var også helt etter vårt eget hjerte. Det vi ønsket var jo nettopp gjennom Kristen Samling å rekke den åpne, utstrakte hånd til hele det norske kristne folk, uansett politisk oppfatning og kirke eller forsamling. I en vanskelig prøvelsens tid for land og folk, hadde vi fått et kall, til sterkere enn noen sinne, i forsoningens tjeneste å følge i Mesterens spor.

Vi begynte da med å holde stevner et par ganger om året med møter i bedehus og forsamlingslokaler om lørdagene, og gudstjenester med altergang i kirkene søndag formiddag, deretter avslutning med møter søndag aften, som vanlig ved kristelige stevner.

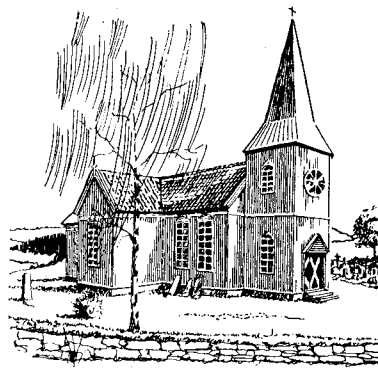
Det viste seg snart for et sterkt behov det dengang var hos folket vårt, nettopp for slike samlinger. Fra fjern og nær, fra nord og syd, fra vest og øst i hele vårt vidstrakte land kom mennesker strømmende for å delta i Kristen Samlings stevner. Først og fremst alle de forfulgte og utstøtte, kristne NS-folk, som

var frosset ut av prester, forstandere og menighet, så de ikke lenger orket å møte opp blant sine kristne brødre og søstre, som de ofte over en menneskealder hadde hatt kristent fellesskap med. Ja, enkelte hadde til og med opplevet å bli nektet sakramentet når de kom fram til alterringen. Så hadde vi alle de nøytrale kristne, de som ikke tok noe politisk standpunkt under okkupasjonen, og som følte seg vel iblant oss, hvor Kristi gode kjærlighets ånd var forblitt uforandret — for alle mennesker i vårt land.

Når man tenker tilbake på det hatets og hevners evangelium som etterhånden øket mere og mere iblant de kristne i landet (og det var dessverre de fleste) som ble kirkefrontens frukter, kan man forstå hvilken velsignelse og nåde fra Gud de sjeler fikk del i for tid og evighet, som våget å følge sin egen samvittighets røst — dengang.

Første gang jeg opplevet den forandring som var inntrådt innen den annen store leir av kristne i okkupasjonsårene, var

Forts. s. 6

Støtt opp om uavhengig historieforskning

Etter å ha lest omtalen av Trond Verneggs særøppgave «Fra 9. april til 10. juni — En særøppgave om krigen i Norge», bestilte jeg et eksemplar. Selv om jeg ikke er enig i alle de konklusjoner og påstander som kommer frem i heftet, synes jeg

det er meget positivt å finne og håper at Vernegg vil fortsette sitt historiarbeide.

Jeg vil anbefale «Folk og Land»s lesere å støtte denne uavhengige historieforskningen ved å bestille særøppgaven.

Ikke NS

Som vi tidligere har gjort oppmerksom på, kan særøppgaven bestilles fra Trond Vernegg, 3200 Sandefjord, postgirokonto nr. 3 76 87 85. Prisen er oppgitt til kr. 12,—.

Red.

I 56 byer og tettsteder kan «Folk og Land» nå fåes i løssalg

Dessverre er mange fremdeles redde for å abonnere på «Folk og Land» — om de har aldri så lyst. Vi har derfor en tid arbeidet for at avisen skal kunne fås kjøpt i løssalg langt flere steder enn hittil. Dette arbeide har gitt resultater, og listen nedenfor viser at det nå skulle være lett å få tak i avisen for svært mange.

En appell til dere som er abonnenter: Gi beskjed til NS-venner og sympatisører om hvor «Folk og Land» er å få, og kjøp også selv av og til et eksemplar eller tre til utdeling. Hvis dere ikke er med og sprer kunnskap om utsalgsstedene, blir avisen liggende usolgt i kioskene, og så er vi like langt.

Her selges «Folk og Land»:

HALDEN: Kiosken, Torget
SARPSBORG: Kiosken, Torget
FREDRIKSTAD: Kiosken, Blomstertorget
MOSS: Narvesen, Moss Sparebank
ASKIM: Jernbanekiosken
SKI: Jernbanekiosken
DRØBAK: Kiosken, Torget
OSLO OG BÆRUM:
Narvesens hovedutsalg, Stortingsgt. 2
Kiosken, Stortingsgt.

Narvesenutsalg, Hotell Continental
Vestbanekiosken, vestibylen
Østbanekiosken, vestibylen
Kiosken, Frognerveien
Kiosken, Majorstua
Kiosken, Veitvedt st., Grorudbanen
Kiosken, Skøyenåsen st., Lambertseterbanen
Kiosken i ankomsthallen, Fornebu
LILLESTRØM: Jernbanekiosken
KONGSVINGER: Jernbanekiosken
ELVERUM: Kiosken, rutebilstasjonen

RENA: Narvesenkiosken
KOPPANG: Jernbanekiosken
HAMAR: Jernbanekiosken
Kiosken, Stortorget
BRUBUNDDAL: Mobilstasjonens Kiosk
LILLEHAMMER: Jernbanekiosken
OTTA: Jernbanekiosken
GJØVIK: Narvesen, Storgt. 9
Kiosken, rutebilstasjonen
LENA: Kiosken, rutebilstasjonen
DOKKA: Narvesenkiosken
FAGERNES: Kiosken, Fagernes Hotell
BRANDBU: Narvesenkiosken
HØNEFOSS: Kiosken, rutebilstasjonen
KONGSBERG: Jernbanekiosken
DRAMMEN: Narvesen, Globusgården
Kiosken, Bragernes Torg
Jernbanekiosken
HOLMESTRAND: Kiosken, Torget
HORTEN: Kiosken, Torget
TØNSBERG: Jernbanekiosken
SANDEFJORD: Kiosken, Rådhusgt.
LARVIK: Narvesen, Støtvinggården
PORSGRUNN: Kiosken, Torget
SKIEN: Kiosken, Landmannstorget

BØ: Jernbanekiosken
NOTODDEN: Kiosken, Storgt.
RJUKAN: Kiosken, Torget
ARENDAL: Kiosken, Torget
KRISTIANSAND: Børskiosken
Narvesen, Dronningens gt. 79
MANDAL: Kiosken, Fiskerbrygga.
STAVANGER: Kiosken, Arneageren
SANDNES: Sentrums kiosken
HAUGESUND: Kiosken, rutebilstasjonen
BERGEN: Narvesen, Torget 15
Kiosken, Torgalmenningen
STRYN: Narvesenkiosken
ÅLESUND: Narvesen, Idungården
MOLDE: Kiosken, rutebilstasjonen
SUNNDALSØRA: Kiosken Mobilbygget
OPPDAL: Narvesenkiosken
TRONDHEIM: Madsens Bladutsalg,
O. Trygvas. gt. 47
Narvesen, Nordre gt. 4
Jernbanekiosken
STJØRDAL: Jernbanekiosken
LEVANGER: Jernbanekiosken
STEINKJER: Jernbanekiosken
NAMSOS: Kiosken, kaien
MO I RANA: Kiosken, Langmohei

BODØ: Narvesen: Royal-senteret
SVOLVÆR: Bykiosken
NARVIK: Viking Inn
SORTLAND: Narvesenkiosken
STOKMARKNES: Narvesenkiosken
TROMSØ: Narvesen, Storgt. 25

FOLK^{og} LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 1 64 50
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:

Kr. 0,60 pr. spalte millimeter

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo